Írta: Thea Medea Hormay
2012. január 04. szerda, 16:49 - Módosítás: 2012. január 15. vasárnap, 15:24

Az írás, és a földi élet kibontakozása hasonlatost a gyerekrajz fejlődéséhez. Emlékezzünk milyen, amikor a kicsi elé először teszünk egy asztalméretű papírt!

Óriási túlmozgással összevissza kuszaságot firkál, és örül, ha egyáltalán nyomot hagy a papíron a zsírkréta. Attól függően, hogy a gyermek kapott-e papírt és íróeszközt, 1-2 éves kor körül jelenik meg, ezt nevezzük firkálásnak. Alkotás közben figyeli a mozgást és nyomot hagy a hatalmas felületen. Ez a kinesztetikus, a mozgás, a funkcióöröm kedvéért végzett rajzolás. A diffúz firkák egy idő után formát öltenek. Megjelenik a lengőfirka, majd másfél éves kor körül a körkörös firka. További fejlődésnek tekinthető, amikor a mozgás alkalmazkodik a papír szabta határokhoz. A következő fokozatnál tehát már kisebb a papír, kevesebb a kuszaság, és már megnevezi a „művet”, azaz belelát valamit. Majd a rajzképessége a kezdeti őskáoszból fokozatosan letisztul, és ha megkedvelte az önkifejezés ebbéli formáját, már direkt akar alkotni, és törekszik az esztétikumra.

A rajzban történő vizuális kifejezésmód életünk végéig egyre tisztul, finomodik…

Bármi történik, bármi újdonság kerül elénk, először a mennyiség a fontosabb, majd ahogyan alakul az ízlésünk, ahogyan fejlődünk, egyre inkább a minőség felé hajlunk, finomodnak az

érzékeink, belső igényünk támad a szépre, a jóra. Gondoljunk az élet bármelyik területére, a szerelemre, a megszerzendő vagyontárgyakra, a zenei ízlésre. Általában a mennyiségtől haladunk a minőség felé… Élünk és életünk végéig változunk, tanulunk, tisztulunk, finomodunk…